

Mødes Begyndelse, da det er blevet mig meddeelt, at den 1ste Landssthingsmand for 2den Kredts (Vjerring) i sit Foredrag skal have gjort opmærksom paa enkelte Punkter i Kultusministeriets Budget, som han fandt Anledning til at søge forandrede. Hvis jeg ikke er bleven gaaet underrettet, var det væsentligt 4 Punkter, som det ærede Medlem gjorde opmærksom paa. Hans Bemærkninger angik for det Første 3 Anmærkninger, hvoraf den ene findes under det lærde Skolevæsen og gaaer ud paa, at der i Finantsaaret ikke maa stee nogen fast Ansættelse ved Metropolitanakademiet, den anden findes under Seminariefondens Budget og gaaer ud paa, at der i Finantsaaret ikke maa stee nogen fast Ansættelse ved Lyngby og Vonsstrup Seminarier, og endelig den tredje — hvilken det ærede Medlem ogsaa, saavidt jeg veed, har berørt, men med Hensyn til hvilken han dog ikke med den samme Styrke som med Hensyn til de to andre Anmærkninger udtalte sig for en Forandring — findes i Budgettet under § 21 II. „Tilskud til kirkelige Diener“ og gaaer ud paa, at de Tilskud, som nu i en længere Aarrække have været givne til geistlige Embedsmænd, som ere utilstrækkeligt lønne, eller hvis Embeder mangle selvstændige Indtægter, skulle bortfalde ved Vacance. Jeg sætter en særegen Pris paa, at ogsaa denne Anmærkning kommer til at falde bort. Jeg seer ikke, hvad Nytte den egentlig er til, da jeg ikke troer, at Repræsentationen i noget af de Tilfælde, hvori saadanne Tilskud ere givne, naar den bliver nøie bekendt med de paagjældende Embeders nuværende Indtægter, vil finde det rigtigt at lade Tilskødet bortfalde. En saadan Anmærkning vil imidlertid føre til en vis Usikkerhed, naar der i Finantsaarets Løb indtræder Vacance i et saadant Embede. Man vil nemlig da ikke kunne give Supplicanterne Visshed for, at de ville faa den samme Indtægt, som tidligere har været tillagt Embedet, medens Forholdet paa den anden Side er af den Bestaffenhed, at man maa søle sig overbevist om, at Repræsentationen dog ikke vil indbrage Tilskødet. Ved Fastsættelsen af disse Tilskud havde Repræsentationen første Gang sat en vis Grænse, idet der var nævnt en vis Sum, som det paagjældende Embedes Reguleringssum ikke maatte

overstige, for at der skulde kunne tillægges det nogen Deel af dette Tilskud. Ved en senere Forøgelse af den dertil bevilgede Sum blev der ikke af Repræsentationen foreskrevet nogen saadan Grænse; men Ministeriet satte sig imidlertid selv en saadan, og den er bleven overholdt med stor Samvittighedsfuldhed, saa at det ikke er, fordi der ved Fastsættelsen af de enkelte Tilskud er fra Regjeringens eller fra Administrationens Side blevet handlet paa anden Maade end den, der maatte anses for at være i fuld Overensstemmelse med Repræsentationens Mening, at den omhandlede Anmærkning nu er bleven indsat. Der forekommer mig derfor at være saa meget mindre Grund til nu at nødvendiggjøre, at ethvert enkelt Tilfælde skal gjøres til Gjenstand for fornyet Overveelse i Repræsentationen.

Den samme ærede Landssthingsmand, hvem jeg forøvrigt maa bringe min Tak, fordi han har bragt disse Spørgsmaal frem, har endelig omtalt endnu et sjerde Punkt, som angaaer en Bevilling under Universitetet, nemlig en Bevilling „til videnskabelige Formeraals Fremme,“ som væsentligt har den Bestemmelse, at man af det bevilgede Beløb skal kunne honorere extraordinære Docenter. I det andet Thing har nu et Mindretal af Udvalget der foranlediget et Forbud af Thinget, hvorved dette har bestaaet den heromhandlede Bevilling paa en temmelig vilkaarlig Maade. Man har nemlig skaffet sig Oplysning om, hvor Meget der i dette Tilfælde var anvendt af den omtalte Konto, og man har saa uden videre ligefrem faaet det bort, som ikke nu er anvendt, som man ikke har faaet Anvendelse for i det foregaaende Finantsaar, skjøndt det dog er soleklart, at der ikke bestomindre meget vel i det indværende Finantsaar kan være fuldstændig Grund til at disponere over den fulde Sum. Det er tilfældigt, at der i det foregaaende Finantsaar ikke har været Brug for Mere; men det kan paa ingen Maade være rigtigt at berøve Ministeriet Udgangen til at kunne fyldestgjøre lignende Formeraal og Krav, som med fuld Berettigelse kunne gjøre sig gjældende i det paafølgende Finantsaar. Det er umuligt i saa Henseende at forudsætte, at Kravet i det følgende Aar vil blive accurat det samme, som